

MUDr. Milan Veselý

TERAPIE OZONEM

Sto let známá metoda, která si konečně začíná vydobývat adekvátní místo

2. část rozhovoru

Kromě obvyklých dvouatomových molekul O₂ se kyslík vyskytuje i ve formě tříatomové molekuly – jako ozon O₃. Za normálních podmínek je to vysoce reaktivní plyn modré barvy a charakteristického zápachu se silnými oxidačními účinky. Ozon se v přírodě vyskytuje ve stratosféře, ve výšce 25–35 km nad zemským povrchem. Ozonová vrstva atmosféry chrání planetu před ultrafialovým slunečním zářením. Po důkladném zkoumání vlastností ozonu a jeho působení v lidském organismu vznikla metoda ozonoterapie. První ozonové generátory vznikly již v polovině 19. století, k terapeutickému využívání dochází po roce 1916, kdy byl zkonstruován první lékařský generátor ozonu. Mezinárodní společnost pro ozonovou terapii byla založena v roce 1972. Přestože leckde ve světě je ozonoterapie legální, oficiální a rozšířenou léčebnou metodou, u nás je využití ozonu známější snad jen ve stomatologii, ve spojitosti s výhřezem plotének a v kosmetice. V poslední době se stále více uplatňuje i při ošetření komplikací diabetu. Ozonová terapie patří mezi regenerační a revitalizační buněčné terapie. O prosazování této metody se v Čechách asi nejvíce zasadil MUDr. Milan Veselý.

text: Pavla Vojřiová foto: archiv MUDr. M. Veselý

Jak se za 30 let, co s touto metodou pracujete, ozonová terapie vyvíjela? Víím, že jste nejprve míchal ozon s odebranou krví a aplikoval jej zpět pacientovi, teď už se ozon podává infuzně, ve fyziologickém roztoku...

Především se obrovsky vyvinuly technologie. Dneska už vííme, že máme doopravdy čistý ozon bez chemických příměsí. Ozon

je nejsilnější oxidační činitel v tom smyslu, že je schopen látky rozložit na prvočinitele, a přitom uvolnit energii, a tudíž nám rozkládal ty první generátory, které ozon vyráběly.

A to také znamenalo, že tam byly látky, které se uvolňovaly do toho vzniklého ozonu a vznikalo něco jako na té silnici – toxický smog, který jsme aplikovali. A to se mi samozřejmě nelíbilo. Dneska už se ví, že

je několik látek, které nereagují s ozonem, také jsou speciální druhy skla atd., takže už toxické příměsí při jeho výrobě nevznikají a ozon už je čistý.

V Německu byly udělány statistiky, kdy na milionech aplikací zkoušeli negativní reakce a ty reakce jsou v řádech 0,007 % a mezi negativní reakce se počítalo i to, že někdo při píchnutí jehlou omdlí. Takže byla

snaha tuto terapii rozšířit, ale pak přišla éra HIV a AIDS a pacienti se začali krve bát v domnění, že se nějak nakazí. Neuvědomovali si, že se používala jejich krev a mohli tak nakazit leda sami sebe, ale spousta lidí měla hepatitidu, aniž by o tom věděla, a nakazili se doktoři. Čili začali se chránit doktoři, kteří pracovali s krví pacientů, a tak byl problém zcela opačný.

Takže se začalo vymýšlet, jak tu aplikaci ozonu s krví obejít. A zjistilo se, že je úplně jedno, jak tu látku do těla dopravíme. Jestli ji dostanu formou pití, formou injekcí do svalů anebo jestli ji dostanu formou ozonové sauny přes pokožku. A začalo se využívat té vlastnosti, že je ozon 10× rychleji rozpustný v tekutinách než kyslík, začaly se využívat různé tekutiny. Fyziologický roztok se běžně v medicíně používá, protože má správné pH, správné složení minerálů a není toxický, tak se použil jako nosič ozonu. Takže dneska se nasatí fyziologický roztok – musí se pro každého pacienta udělat zvlášť dávka a okamžitě aplikovat, a zjistilo se, že ty účinky jsou naprosto stejné, jako když se to aplikuje do krve, a je to jednodušší. Navíc oproti dobám, kdy jsem já začínal, se dnes používají o hodně větší dávky. Tehdy, kdybych dal někomu takovou dávku jako dnes, tak bych se strachy moc nevyspal. Dnes je to dávka běžná.

Zjistilo se, že organismus se naučí s tou dávkou pracovat a že její toxicita – o které jsme si mysleli, že je tam rozmezí té látky poměrně malé – dnes je to rozmezí poměrně veliké, a používají se deseti až stonásobně vyšší dávky než v začátcích ozonoterapie, se nezdá být rozhodující. A používají se hlavně u onkologických pacientů. A přes podrobné sledování laboratorních testů všeho možného se potvrzuje, že i v těch vyšších dávkách, pokud se aplikuje ozon rozpuštěný v tekutinách, tak není toxický.

Na co všechno je ozonová terapie účinná?

Já nemám rád vyjádření, že skoro na všechno – když to slyším, je mi z toho špatně, protože to tak nikdy pravda není. Ale účinnost se odvozuje podle těch principů, které jsem říkal, že buňka potřebuje ke svému životu energii a při nedostatku energie se špatně dělí, špatně množí, špatně vznikají imunologické reakce, špatně vychytává toxiny, špatně vyrábí hormony a spoustu látek a vznikají problémy. Čili čím jsem starší, tím víc věřím v to, že člověk je takzvaně energetický objekt a je potřeba s tou energií pracovat. Což příroda umí. Když bylo zemětřesení v Malajsii, nenašli tam žádné vyplavené uhynulé delfíny, ryby, ptáky. Ti se to dozvěděli o dva dny dříve, protože cítili energii toho zemětřesení, jen lidi si to běželi na běh fotit a podívat se, co se děje. Primitivní národy by to taky neudělaly, taky by utekly, dříve měly to spojení s přírodou, cítily energie přírody.

MUDr. Milan Veselý v roce 1973 absolvoval na Lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, má atestaci z chirurgie se specializací na traumatologii a chirurgii ruky. Do roku 1989 pracoval jako chirurg v nemocnici v Českém Brodě a jako chirurg ve Frýdlantu v Čechách, kde pracoval jako vedoucí rehabilitační lékaře. V roce 1990 založil v Praze Středisko reflexní terapie, kde se věnoval rozvoji ozonové terapie, vývoji technologií a přípravků s ozonem. Dále se věnoval možnostem regenerace tkání, neinvazivní diagnostice EsTeck a nově vznikajícímu oboru spintronika. Ozonoterapií se MUDr. Veselý zabývá již třetí desetiletí a stále je fascinován jejími rozšiřujícími se možnostmi. V současné době působí na klinice Aura Medical Clinic v Praze na Žižkově.

Takže vzhledem k tomu, že tvrdím, že nad biochemií je fyzika, tak vlastně, když se vám podaří tak jednoduchým způsobem, jako je dodávka energie z ozonu – a nemluvím o těch účincích antimikrobiálních, antivirových, onkologických – tak už pouhá tato podstata dá tělu šanci, aby si odchylku srovnala. A z tohoto principu je mi jedno, jestli ta odchylka vznikla poraněním nebo špatným dělením buněk, nebo infekcí. Kdyby tam byla ta energetická rezerva, tak tělo se umí se s tím srovnat. Bohužel tady přicházíme k tomu, že naše mysl je taky značně energetická věc – na to odkazuje zase krásná práce od fyziků, jmenuje se: „Ozon otázka života a smrti“, kde prokazují, jak myšlení lidí ovlivňuje energetickou oblast ozonu 20–30 km nad zemí a ničí ho více než chlorované uhlo-

vodíky z ledniček. Je tedy alfou a omegou, že pokud nebudeme hmotu spojovat s duchovnem, což uměly staré národy a uměla to příroda, tak nepokročíme ani o píd' dále, pokud se to nenaučíme. A v tomto je mi ozon nesmírně sympatický, protože jsou mi sympatické i východní nauky. A dnes jsme došli do bodu, kdy špičkoví vědci v kvantové fyzice si rozumějí s východními mystiky líp než my s chemií. Ozonová terapie postihuje základní principy toho, jak onemocnění vzniká.

U některých mých pacientů – tam, kde vznikl nebo vzniká ten zázrak a lidi se uzdraví ze všeho, říkám, že jim ozon umožnil získat v sobě takovou stabilitu, že byli schopni zvládnout i ty mentální procesy. Takže já s ozonem nastavím v těle jenom podmínky – a ti lidé, kterým, jak říkám, „cvakne tady nahoře“, tak si dají dohromady A+B a vyjde jim z toho C, že se uzdraví. Nemůžete člověku říkat, co má dělat, když je unavený tak, že nemůže ani přemýšlet, natož jít cvičit. U spousty lidí se mi prokázalo, že pod ozonovou terapií se jim změnilo myšlení a ta změna myšlení je zachránila od nemoci. Proto tvrdím, že nemoc není prohra, ale výhra a chápání této výzvy je cestou ke zdraví.

Jak v praxi vypadá ozonová terapie? Pacienti k Vám přijdou na konzultaci a Vy se domluvíte na několika infuzích?

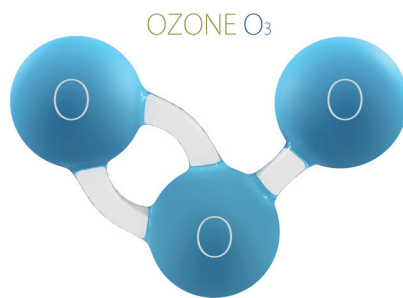
Říkal jsem, že způsobů, jak dostat do těla ozonovou terapii, je více. Jsou školy, které dělají výplachy střeva s ozonovou vodou, někteří to dělají normálně s antibiotiky, ale už přišli na to, že ta ozonová voda je lepší než antibiotika. Takže můžete jít na výplach střeva s ozonovou vodou a z toho střeva se to vstřebá do těla stejně jako prášek či jako cokoli jiného. Můžeme jít do ozonové sauny, kterých je tady minimálně, můžeme se natírat ozonovými krémy, můžeme chodit na ozonové injekce a neúčinnější je, že dostaneme tu látku přímo do krve a tělo si ji dá samo tam, kam jí potřebuje. Američané vyvinuli dokonce ozonové tablety, takže i to se dá používat jako léčba. Vzhledem k tomu, že používám diagnostiku EsTeck, která mi řekne, jak je člověk na tom i na energetické rovině, poznám, jak potřebuje ty své „baterky“ dobít, a jsem schopen mu to dávkovat. Takže pokud člověk potřebuje doopravdy rychlý efekt, což je třeba u únavových syndromů, nebo jsou ženy, které mají po kousnutí klíštětem projevy boreliózy s takovou únavou, že skoro nejsou schopny vypravit děti do školy – tam je ta únava nedostatkem energie, a my jim jednak odstraníme část infekce a za druhé jim dodáme energii, takže ony pak žehlí ještě v deset hodin večer a jsou šťastné. V takových případech je nitrožilní způsob asi neúčinnější ze všech.

Jaké jsou tedy další způsoby využití ozonu pro člověka, tedy když nemyslíme například dezinfekce, lednice, auta atd. Třeba krémy, tablety anebo využití v kosmetice?

Dost jsem se věnoval diabetikům, kdy jsem potřeboval dostat do těla energii nejen zevnitř, ale i zvenku. Protože je málo známo, že úplně nejsvrchnější vrstva pokožky nezískává energii z krve, z cév, z kyslíku – to bychom vykrváceli, ale tato vrstva získává kyslík pouze ze vzduchu. Jen dýcháním, respirací ze vzduchu. Proto je to důležité u diabetiků, kteří měli diabetickou nohu, poškozené mikrocévy, kdy se jim nedostávala krev do kůže zespoda ani z vrchu, protože měli kůži zabalenou v obvazech a tkáň dusili zvenku i zevnitř. Nám se to podařilo okysličit, otevřeli jsme cévy – ozon má tu výhodu, že je to plyn a proniká nejen do krve, ale i do mezibuněčných tekutin, čili tam, kam krev neteče, a ta buňka kyslík přesto dostane. Potřeboval jsem ozon dostat do té vrchní vrstvy pokožky, kde už nejsou krevní kapiláry, kde nedochází k výměně kyslíku mezi buňkami a tkání, a tak jsme se naučili stabilizovat ozon do krémů a umíme pokožku detoxikovat čili vyčistit a zároveň okysličit – a to je zase to nejdůležitější, a když buňka má dostatek energie a není zanesená toxickými produkty, tak má tu vlastnost, že se udržuje mladá a krásná sama. To, že stářím vznikají změny na pokožce, je nedostatkem energie, který se prohlubuje tím, jak nedostatečně je pokožka zespodu prokrvená, svrchu začíná být poškozená taky. Když pak dodáte na pokožku kyslík, vlastně jí vytvoříte stejné podmínky jako v těle a tělo je dostatečně chytré na to, aby si dokázalo pokožku opravit, vyčistit a udržovat samo.

Takže vyrábíte něco jako omlazující prostředek...

U diabetiků byl vždy problém, že když je pokožka chronicky nemocná, je tam nedostatek kyslíku a rozmnoží se tam bakterie a plísň. Takže v každém ložisku, které je dlouhodobě nemocné – ať už je to lupénka nebo chronický vřed na kůži, je o hodně více bakterií a plísní. A ty nám působí proti uzdravení pokožky. Tedy když aplikuji ozon na pokožku, vyhubím tyto potvory, které jsou citlivé na kyslík, tedy ty plísň, anaerobní bakterie nebo třeba virovou složku při oparech. Máme atest, že po aplikaci tohoto krému na pokožku, je pokožka během tří minut sterilní. Tedy zbavím pokožku těchto přítěží, okysličím ji, pokožka začne reagovat a začne se hojit. Takže lidi, kteří chodí na ozon, mají o polovinu rychleji zahojenou zlomeninu, protože mají více energie na to, aby ta kost srostla. A u diabetiků se to dá používat jednak jako prevence, protože tam stačí si udělat drobné poranění, třeba při stříhání nehtů, a ihned se do toho dostane infekce, proto-

že krev je sladká a hned se tam dostanou potvory, které mají rády cukr – vyroste tam mikrobiální flóra, která tu pokožku sežere, a bude v kůži díra.

Pro denní kosmetické použití – pro krásnou pleť, jsou tyto krémy také vhodné?

To prvotně vzniklo spíše náhodou, když mi nikdo nevěřil, že by se dal stabilizovaný ozon použít v medicíně, a nechtěli mi to schválit jako léčivo. Takže jsem to obešel a udělal jsem přípravky na pokožku s ozonem, které jsou schválené jako kosmetika pod názvem No3OO. Během několika posledních let se mi ale podařilo tento preparát dostat do zdravotnictví tím, že jsme první na světě, kteří mají tuto látku schválenou jako biocit čili jako desinfekční prostředek. A tím, že už je to biocit, už se smí používat v medicíně a vyvinuli jsme speciální krytí na rány a speciální aplikace pro medicínu. Nyní nastává ale zcela opačný problém – zatímco ze začátku tomu nikdo nevěřil a nechtěl s tím nic mít společné, tak dnes, když už se ví, jak je ta látka účinná, nám hrozí, že bude vyjmuta z použití pro kosmetiku a bude výhradně zařazena jako léčivo. A vzniká obrovský problém, protože by se to muselo certifikovat jako lék, tzn. 5 let klinických testů a spoustu peněz. V případě, že by se mi podařilo sehnat, že některá firma ve světě už to má takto zařazené, stačily by jen odborné rešerše, aby se to schválilo v Česku. Ale my jsme na celém světě nenašli firmu, i když spousta firem to používá, která to má takto certifikované.

FDA schválila ozonoterapii jako legální metodu v USA. Jak je to jinde ve světě?

Existuje světová organizace ozonové terapie a schváleno je to i ve zmíněných Spojených státech. Každý rok vznikají desítky kongresů, Itálie je v tom velice pokroková, Kuba je pokročilá, samozřejmě v Německu je toho nejvíc, takže dneska prakticky neznám vyspělou zemi, kde by se ozonová terapie nepoužívala.

Používá se jako oficiální léčebná metoda v klasické medicíně?

Na Kubě je to jedna z jejich nejlepších metod, protože Kuba měla dlouho embargo na léky ze Spojených států a má je do dneška, takže je zde obrovský nedostatek léčiv, a na Kubě funguje výzkumný ústav

ozonové terapie, kam se jezdí učit právě i Američani, protože to mají za humny. A tam vniklo nejvíce zkušeností, protože to používají od tropických nemocí až po infarkty. Takže na Kubě je to prioritní metoda, a až když nezabere, tak se snaží dělat něco ostatního. Tam se to právě zcela otočilo, ale bylo to z ekonomických důvodů, protože měli nedostatek léků. Díky tomu, že to rozšířili Kubánci, je to ve španělsky mluvících zemích velice rozšířená metoda. V německy mluvících zemích je to rozšířená metoda, protože to vynalezli Němci. A ostatní země se k tomu postupně přidaly.

Při domluvě našeho rozhovoru jste zmiňoval, že v Rakousku je lékař, který pracuje u těžce nemocných lidí s aplikací ozonu několikrát denně a má výborné výsledky. Můžete o tom říci něco bližšího?

To se týká právě toho, jak jsem zmiňoval, že se obrovsky zvedlo dávkování a frekvence od počátků ozonoterapie. V době, kdy jsem s tím začínal, bych si takovéto dávky nedovolil používat. Já jsem dost velký experimentátor, ale v té německé škole byli tak trošku těmi většími dávkami zaražení. Ale doktoři Italové a Rakušani to začali vždycky dělat sami na sobě – což byl i můj případ, že jsem to potom začal zkoušet sám na sobě – a ti Rakušani dávají u těch těžkých onkologických onemocnění extrémní dávky denně po dobu dvou měsíců! A to, co vyplývá z těch výsledků, je pro mě až fantastické – evidentně s množstvím těch aplikací a se zvyšováním dávkování se zlepšuje procento uzdravených lidí. Takže ten rakouský lékař s těmi výsledky jezdí po světě, přednáší, ale jak to tak bývá, stereotypy zažitých informací jsou hluboce uloženy. Takže než si lidi z hlavy vygumují, že je to škodlivé a že ty výšky hladin, které my jsme používali, se nesmí překročit, bude to bohužel dlouho trvat. Ale tyto práce dokazují, že jsou případy, kdy se mohou dávat dávky mnohonásobně vyšší.

Změna paradigmatu je vždy dlouhý proces... Mohl byste uvést na závěr nějaké příklady z vaší praxe, kdy ozonová terapie byla účinná oproti klasickým medicínským postupům?

Považuji ozonovou terapii dnes již za klasický medicínský postup. Vždy je určitá škála metod pro jednotlivé choroby.

Protože jsem chirurg mám samozřejmě nejbližší k traumatům, úrazům a zlomeninám. Doba a rychlost hojení mně vlastně přesvědčila, že je tato terapie účinná. Za ta léta jsem pochopil, že nejde jen o léčbu, ale o velice zdatnou prevenci. Třeba u metabolického syndromu. O hodně raději bych proto nemocem touto metodou zdatně předcházel, než je léčil. Dnes je škála nemocí značně široká a každý lékař si v jednotlivém oboru najde své uplatnění.